

1

Тайна тисия

Минерва подскачаше го леглото, обута само с единия ботуш. Закъсняваше и като мина пред огледалото, забеляза, че е облякла роклята си наобратно и че шевовете ѝ се виждат.

Съблече я бързо и я облече както трябва, докато слизаше тичешком по стълбите.

Другият ѝ ботуш беше в салон номер три, под дивана. Сигурно са го взели лисичетата, защото целият беше изгризан от едната страна. Въпреки това Минерва го обу. Ставаше гума за ботушите, които ѝ носеха късмет и унес ѝ трябваша, защото ѝ предстоеше важна експедиция с приятелите ѝ.

Тайна мисия

Прозорецът на любимата стая на Дзензеро и Канела и петте им красиви лисичета със златисточервени кожухчета беше отворен. Навън се разсъмваше и лека мъгла се стелеше над градината. Беше пролет, от морето гухаше нежен солен бриз и поляната бе обсипана с жълти и розови цветенца, още влажни от росата.

Една голяма бяла кукумявка излетя към покрива с вик „У-У-УХ“.

- Здравей, Аугустус! - поздрави я Минерва.

Кукумявката продължи да се издига тържествено и тихо като призрак, за да отиде при тринайсетте си другарки, които си бяха направили гнезда в кривите комини на къщата.

Минерва се втурна в антрето, където за малко да се блъсне в една тежка рицарска броня, на която липсваха една ръка и един крак, и отвори широко входната врата.

- О, не, забравих я! - възкликна тя и се върна.

Изтича обратно по стълбите, влетя в стаята си и взе нещо изпод възглавницата

Глава 1

на високото легло с пиринчени табли. Това беше вярната ѝ прашка. Минерва я направи със собствените си ръце и много се гордееше с нея. После я сложи в дръжба. Сега наистина е готова за експедицията!

Госпожа Флопс сновеше напред-назад по поляната, с една от шотландските си наметки и смешно килната смачкана шапка. Както всяка сутрин, и днес тя вдишваше и издишваше дълбоко соления океански въздух, за да се подготви за новия ден, и носеше статива за рисуване под мишница.

- Ще се видим за чая! - извика Минерва, като тичаше към портата. - Отивам да търся скривалище с Раби и Томазина!

Госпожа Флопс, съсредоточена в дишането, каза само:

- А, добре, добре... браво...

Минерва тичаше презглава по краткия път към селото. Днес нямаше защо да се притеснява, че може да я изненада „бандата на Гилбърт“, която контролираше тази част от скалистия бряг. Гилбърт и ужасният му бул-

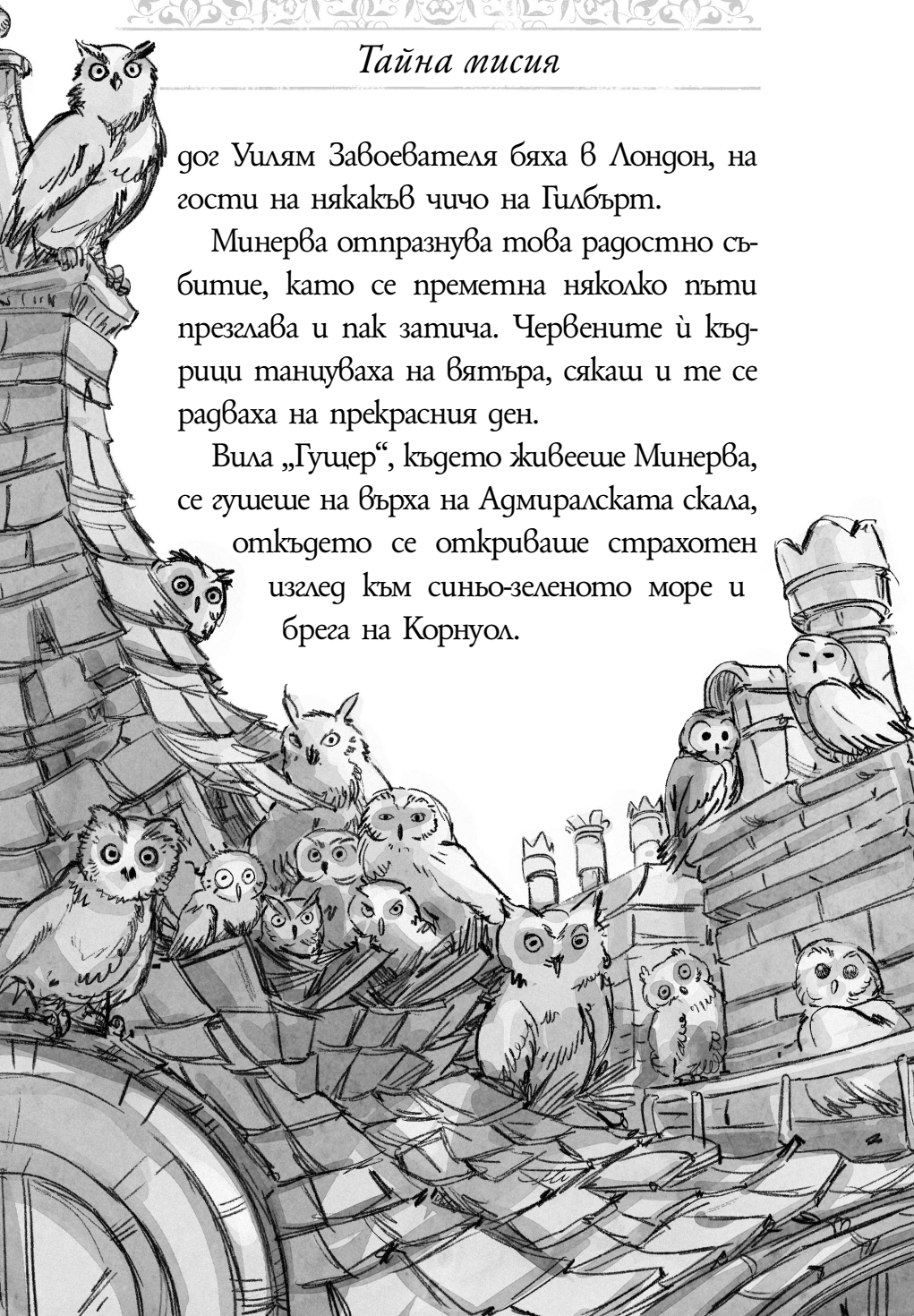

Тайна мисия

гоз Уилям Завоевателя бяха в Лондон, на гости на някакъв чичо на Гилбърт.

Минерва отпразнува това радостно събитие, като се преметна няколко пъти през глава и пак затича. Червените ѝ кърици танцуваха на вятъра, сякаш и те се радваха на прекрасния ден.

Вила „Гуцер“, където живееше Минерва, се гзуеше на върха на Адмиралската скала, откъдето се откриваше страхотен изглед към синьо-зеленото море и брега на Корнуол.

Глава 1

Къщата беше много стара и имаше цели петдесет и пет стаи. Големите ѝ еркерна прозорци изучаваха света и цялата къща излъчваше тайнственост. В селото се говореше, че вилата била построена от контрабандисти или пирати. И наистина – местоположението ѝ беше много подходящо за наблюдаване на корабите на английския морски флот и на испанските платноходи, натоварени със златни дублони.

Мястото на срещата с Раби и Томазина беше пощенската станция в китното село Пемброуз, на Булеварда на сливите, главната улица, където се намираха и „Рибешки кости“ – единствената гостилница, малката църква от сив камък, модният магазин на сестрите Бартоломей и амбулаторията на доктор Гералд.

В селото цареше голямо оживление, защото приближаваше Фестивалът на морето, по време на който се честваше всичко, типично за Корнуол: легенди, храна, музика, танци... Фестивалът съвпаднаше с началото на туристи-

Тайна мисия

ческия сезон, когато гремещите калдъръмени улички, край които се издигаха боядисани в бяло къщи, щяха да се изпълнят с туристи, въоръжени с фотоапарати, които освен в „Рибешки кости“, щяха да отседнат и по къщите на местните хора.

Долу, на малкото пристанище, на плажа, пълен с мрежи, въжета и кошове за лов на лангусти, вече подготвяха сергиите на рибния пазар.

От комина на „Рибешки кости“ се виеше струйка зеленикав дим. Тимъти, собственикът, беше станал и готвеше легендарната си чорба от мерлуза с черен пипер, която изплаваше въздуха с ужасна миризма.

Раби чакаше пред пощенската станция с ръце в джобовете на джинсите. Изглеждаше малко притеснен и от време на време издържаше дългите си коси, които падаха над очите му.

Минерва пристигна задъхана. Беше изминала целия път тичешком и едва си поемаше дъх. Сви се на двете и се опита да диша нормално.

Когато се съвзе, забеляза три велосипеда,

Глава 1

погрени на стената, и погледна въпросително приятеля си.

- За тебе и за Томазина са - обясни той, като посочи двата велосипеда в по-добро състояние. Неговият беше истинска развалина със скърцащи спирачки.

- Взех ги назаем от училището. Само за днес! Така ще може да стигнем и по-далеч.

- Страхотно! - лунчавото лице на Минерва светна и големите ѝ зелени очи заблестяха от радост. Никога не се беше качвала на велосипед. С печалбата от продажбата на картините и мармаладите на госпожа Флоп успяваха едва-едва да закрепят вила „Гушер“, но не оставаше нищо, за да се купуват такива глезотии като велосипеди...

В този момент майката на Раби се появи на вратата на пощенската станция с голяма кошница за пикник, от която се разнасяше апетитен аромат.

- Приготвила съм ви нещо за обяд! - съобщи тя и се усмихна на Минерва.

- О, благодаря, госпожо Кануур!

Тайна мисия

Минерва много харесваше майката на Раби, смяташе я за много красива. Дългите ѝ черни коси падаха свободно по раменете. Имаше червена точка на челото и беше облечена в *сари*, типичната греха на индийските жени. Беше винаги весела и слънчева, въпреки че сама се оправяше с пощенската станция и единствения магазин за хранителни стоки в селото.

Жената върза кошницата на багажника на велосипеда на Раби и посегна да отмахне тъмните коси от лицето му, но се отказа и довърши с едно „Забавявайте се, скъпи мои!“. Влезе в магазина, а малките камбанки на завесата иззвъняха.

Раби измърмори някаква благодарност и лицето му се отпусна. Не беше в настроение да понася нежностите на майка си.

- Ей, вие двамата! - обади се заплашителен глас зад гърба им. - Да не сте посмели да тръгнете без мен!

- Да му се не види, Томазина, стресна ме! - възмути се Раби.

- Лошо! Който е член на тайно общество

Глава 1

като нас, трябва винаги да е готов за всичко! – заяви Томазина. Беше свършена, както винаги, с прекрасна рокличка. Русите ѝ къдрици бяха вързани с панделка и носеше обувки, които изглеждаха неудобни. На ръката ѝ висеше неизменната чантичка с всички необходими неща за справяне в опасни ситуации по време на приклучение.

„Приклучение“ беше девизът на „Бандата на кукумявките“ – тайния клуб, който тримата основаха, за да разкрият загадката около произхода на Минерва и да намерят родителите ѝ. Само че в последните месеци бяха прекалено заети, за да се занимават с това.

Привидно Пемброуз беше най-спокойното рибарско селце в целия Корнуол, но кой знае защо, все се случваше нещо, което изискваше намесата на „Бандата на кукумявките“!

Този ден тримата приятели решиха да отидат на експедиция, за да намерят тайно скривалище. Първоначално използваша скривалището на Минерва – един изоставен фар, който се намиреше на ивицата земя точно под Аг-

Тайна мисия

миралската скала. Но бандага на Гилбърт ги откри и там вече не беше сигурно.

Томазина извади от чантата си карта и посочи една точка в средата на пущинака на Бодмин. Пущинакът беше диво място с голи гранитни скали, вдадени в морето и обрасли с клек, и беше препоръчително да не се ходи из него без водач.

- Според мен това е мястото за нашето скривалище... - посочи Томазина. - Хълмът на рицаря!

Раби се наведе да види точката, която сочеше. Знаеше си - най-изолираното място! Сигурен беше, че накрая ще се изгубят, но се отказа да спори. Беше безсмислено. Когато Томазина си науми нещо, никой не можеше да я спре. Беше свикнала да командва гвардия от камериерки, икономки и градинари в прекрасния си дом Краули Хол.

- Снощи прегледах някои книги - продължи Томазина. - Хълмът се казва така, защото на върха му е скалата, в която бил забит мечът Екскалибур...

Глава 1

- Наистина ли? - възкликна възторжено Минерва. - Мечът, който никой не успял да измъкне от скалата, докато не дошъл Артур, нали?

Всички знаеха легендите за рицарите на Кръглата маса, за крал Артур и за магьосника Мерлин. Говореше се, че Артур е роден близо до Пемброуз, в замъка „Тинтагел“ - една от любимите цели на туристите.

- Точно така! - потвърди Томазина. - Всъщност не е сигурно дали скалата е същата... Но *би могла* да е!

- Да, *би могла*! - повтори като ехо Минерва. За нея също всичко беше възможно.

- Важното е - продължи Томазина, - че на хълма има останки от стара крепост. Мястото е далеч от пътеките, по които се разхождат туристите, и затова е чудесно за скривалище на „Бандата на кукумявките“. Какво ще кажете?

- Страхотно! - каза Минерва.

- Да, ако успеем да стигнем до него... - изпъшка Раби.

- Какво каза? - стрелна го Томазина.

Тайна мисия

- Нищо - отговори Раби. Не искаше да започва деня с караници.

През първия му ден в училището в Пемброуз учителят го сложи да седне до прекрасната Томазина и той се влюби в нея от пръв поглед, забравяйки за мъката си по Индия. Жалко, че всеки път, щом Томазина отвореше уста, се оказваше, че не е съгласен с нея, и непрекъснато се караха!

Посочи ѝ велосипеда. Знаеше, че родителите ѝ не ѝ разрешават да кара колело, защото го смятат за мъжка работа, така че изненадата му щеше да ѝ хареса.

И наистина Томазина изпадна във възторг. Сложи картата в чантата и скочи на седлото.

- Приятели, какво чакате? Карайте след мен! - извика тя и полетя.

Минерва бавно пристъпи към колелото. Моментът беше тържествен - тя за пръв път се качваше на велосипед. Сложи краката си на педалите и... веднага падна на земята.

Раби ѝ помогна да стане.

Глава 1

- Не е трудно - окуражи я той. - Правѝ като мен...

- Виж какво, нямам нужда от помощ!

Беше се научила да прави много неща сама - например катереше се по дърветата като катеричка, плуваше като риба и можеше да кара лодка. Няма да я уплаши едно глупаво колело!

Сложи пак крака на педалите и пое, като се олюляваше. Този път не падна. Продължи малко несигурно, после все по-сигурно, толкова сигурно, че много скоро следваше отблизо гватмата си приятели, които се носеха по уличките на селото.

Да се кара велосипед, беше наистина страхотно. Скоро Минерва се почувства толкова сигурна и щастлива, че започна да кара по-лудо и от Томазина. Харесваше ѝ да усеща вятъра в лицето и в косите си.

- Ето, изпреварих ви! - извика тя по едно време и мина пред Раби и Томазина по пътеката, виеща се високо над синьото море. Тя беше толкова тясна, че без малко Минерва да блъсне един млад турист. Много красив мла-

Тайна мисия

деж с дълги руси коси, зелени очи и раница на рамо. Той отскочи встрани и за малко да се блъсне в нея, но не изглеждаше ядосан. Даже им се усмихна.

- Кои ли е този? - въздъхна Томазина, като постоянно се обръщаше назад. - Страхотен е и се държи като крал... Така си представям рицарите от Кръглата маса на крал Артур.

- Ей, гледай къде караш! - извика Раби, обхванат от ужасна ревност. Обърна се, за да хвърли на съперника си поглед, изпълнен с омраза, и се заби право в един къпинов храст.

- Ох! Ей, чакайте ме!

